

Arrest

nr. 243 900 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 november 2017. Tweede verzoekster heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 juli 2018.

1.2. De verzoekers werden op 11 oktober 2018 en op 8 januari 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') gehoord, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 5 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

A. M. F. J.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 2 juni 1986 te San Cristobal in de staat Tachira. U woonde heel uw leven in San Cristobal. U woonde vanaf 2013 samen met uw partner R. M. K. L. (o.v. X) en het laatste half jaar voor uw vertrek soms bij uw schoonouders en soms bij uw moeder in San Cristobal. U behaalde in 2016 een diploma computeringenieur aan de universiteit. U werkte sinds 2013 bij de loterij van Tachira als verantwoordelijke van de technische ondersteuning.

Vanaf begin 2016 werd u op uw werk bij de loterij gevraagd om onregelmatige bestellingen te doen. Zo moest u bijvoorbeeld enkele grote bestellingen van auto-onderdelen en banden plaatsen, maar waar er in werkelijkheid minder stuks van werden geleverd. De rest van het geld werd dan doorgesluisd naar derden. U was de eindverantwoordelijke en ging niet akkoord met deze corrupte praktijken. U werd danig onder druk gezet om deze opdrachten toch uit te voeren of totdat u uw functie zou verlaten. Zo werd u gedurende een periode gedwongen om bijvoorbeeld aan marsen deel te nemen voor de regering of om mensen te vervoeren naar die marsen. U moest ook de wagens van het loterij-bedrijf gebruiken tijdens de politieke campagnes. Deze taken waren niet eigen aan het bedrijf en u moest elke dag van de week werken. U kende amper rust en werkte ook 's nachts en kon geen verlof opnemen. Op 4 juli 2016 werd u plots bij de directeur geroepen en verteld dat uw ontslag twee dagen later zou ingaan. U was niet akkoord maar het bestuur had besloten dat ze u zouden vervangen door iemand die ze meer konden vertrouwen. Ongeveer twee maanden na uw ontslag kwam u te weten dat uw vrouw zwanger was. U had juridische informatie gevonden waaruit blijkt dat u als toekomstige vader beschermd was door de wet tegen ontslag. U was met andere woorden onrechtmatig ontslagen aangezien uw vrouw reeds enkele weken voor uw ontslag zwanger was. Met deze informatie vroeg u aan uw vroegere werkgever om te overwegen u terug in dienst te nemen. Een maand later werd u door de directeur van de loterij ontvangen, maar hij zei u dat uw aanvraag werd geweigerd door de Contraloria General del Estado, een staatsorgaan dat toezicht houdt op bedrijven. U raadpleegde een advocaat en uw zaak werd voor de rechtbank gebracht. Tijdens het proces vroeg u tot drie maal toe aan de loterij om u opnieuw aan te nemen, maar ze weigerden telkens. De rechtbank paste uiteindelijk de laatste maatregel toe waarbij uw vroegere werkgever werd verplicht om u weer in dienst te nemen. Nadat uw vrouw was bevallen kon u terug aan de slag bij de loterij, maar niet in dezelfde functie als voorheen. U had niet langer dezelfde voordelen en ontving het minimumloon. Het contract was beperkt tot één jaar en de werkdruk lag wederom erg hoog. Uw baas zei u dat hij er alles aan zou doen om u slecht te doen voelen en hij ervoor zou zorgen dat u ontslag zou nemen. In mei 2017 werd plots de elektriciteit naar uw huis afgesloten en een week later werd de watermeter van uw huis gestolen. Daarna werd u op een dag bij u thuis opgebeld door een persoon die u afdreigde. Hij beschreef de route die u naar uw werk aflegde en uw wagen. Hij wist zelfs welke kleren uw vrouw die dag droeg en zei dat hij jullie zou vermoorden. U dacht dat het telefoontje een grap was en vertelde het niet aan uw vrouw. Later werd u nabij uw huis, toen u in uw wagen aan het rijden was met uw vrouw en kinderen, benaderd door twee mannen op een moto. Eén van hen sloeg met een wapen de linker achterraut van uw wagen in waarop u gas bijgaf en wegreed van de motorrijders. U besloot om niet meer naar huis te rijden en reed door naar familie waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Venezuela. U besprak met uw vrouw wat er net was gebeurd en u informeerde uw vrouw over het dreigtelefoontje dat u eerder had gekregen, waarop zij u vertelde dat ze ook een dreigtelefoontje had ontvangen. Vijf dagen na dit incident keerde u nog éénmalig terug naar huis om kledij en medicatie op te halen. U trof uw achterbuur die u wist te zeggen dat er een functionaris van de inlichtingendienst hem had gevraagd waar u was. De buurman had hem geen informatie gegeven. U besepte nu dat uw leven in gevaar was en besloot om Venezuela te verlaten. U bracht de loterij niet op de hoogte van uw plannen, maar bleef er aan de slag en probeerde uw verlof aan te vragen. Na drie tot vier weken aandringen kreeg u uw verlof toegekend zodat u uw reis kon voorbereiden. U verkocht uw wagen en verliet Venezuela per vliegtuig op 6 of 7 november 2017 naar België via Spanje. Op 9 november 2017 kwam u aan in België. Op 23 november 2017 diende u een verzoek in om internationale bescherming. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela vermoord te kunnen worden door de overheid.

Uw vrouw en kinderen verlieten Venezuela op 23 juni 2018 en kwamen op 25 juni 2018 aan in België. Uw vrouw diende een verzoek in om internationale bescherming op 2 juli 2018. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de overheid omwille van uw problemen met uw werkgever en u vreest ook als landsverrader te worden beschouwt omdat u als ex-militair het land verliet en bescherming vroeg in het buitenland. U koestert voor uw vrouw en kinderen een vrees omwille van dezelfde redenen.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw vaderlandskaart, uw identiteitskaart, uw paspoort, uw drie rijbewijzen, uw geboortetest, uw vliegtickets en boarding pass, uw gerechtelijke dossier betreffende uw beroep tegen de beslissing van de loterij om u te ontslaan en twee foto's van een waterput.

Daarnaast legt uw vrouw ook nog volgende documenten neer: haar identiteitskaart, haar paspoort, de paspoorten van haar zoon J. D. en van jullie twee dochters, haar geboortetest, het geboortetest van haar zoon J. D. en van jullie twee dochters, haar rijbewijs en de medische kaart die daarbij hoort, de overlijdensakte van de vader van haar zoon J. D., haar militaire kaart, de vliegtickets naar Europa en twee treintickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Nadat u op bevel van de rechtbank opnieuw werd aangenomen door uw vorige werkgever, de loterij van Tachira, kende u volgens uw verklaringen incidenten van vervolging door die werkgever. Op die manier koestert u een vrees voor uw voormalige werkgever en voor de Venezolaanse overheid die controle uitoefent op de loterij van Tachira.

Vooreerst moet er worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van enerzijds u en anderzijds uw vrouw. Waar u verklaart dat zowel u als uw vrouw elks een dreigtelefoontje kregen vóór het incident met de motorrijders, zegt uw vrouw dat zij het dreigtelefoontje ontving na het incident met de motorrijders (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11 oktober 2018 van A. M., F. J., hierna CGVS1, p.8,9; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11 oktober 2018 van R. M., K. L., hierna CGVS2, p.4-5). U oppert zelfs dat indien jullie elkaar eerder hadden geïnformeerd over de respectievelijke dreigtelefoontjes het incident met jullie wagen en de motorrijders niet was gebeurd. Op die manier zouden jullie het risico beter hebben ingeschat en vroeger een uitweg gezocht, zo besluit u (CGVS1 p.8). Uw vrouw daarentegen beweert dat u eerst een dreigtelefoontje kreeg voor het incident en zij zelf een gelijkaardig telefoontje kreeg twee weken na het incident (CGVS2 p.4-5). Daarenboven zegt u dat het incident waarbij de motorrijders uw raam insloegen gebeurde in de periode van eind mei 2017 (CGVS1 p.10). Uw vrouw verklaart dan weer dat het in april van 2017 gebeurde (CGVS2 p.4). Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbij gegaan aan uw argumentatie waarom u uw vrouw niet informeerde over het dreigtelefoontje aan uw adres. U zegt dat u haar er niets over vertelde omdat u haar niet onder extra druk wou zetten of extra zorgen wou geven (CGVS1 p.8). U voegt toe dat u het niet meteen aan uw vrouw vertelde omdat ze nog zwak was van de bevalling en u dacht dat het misschien om een stomme grap ging (CGVS1 p.6). De reden waarom uw vrouw u op haar beurt niet informeerde over het dreigtelefoontje aan haar adres vindt eenzelfde oorsprong. Ze wilde u namelijk eveneens niet extra stress en druk bezorgen gezien uw problemen op het werk (CGVS1 p.8-9, CGVS2 p.4-5). Gezien de ernst van de inhoud van de telefoontjes, zijnde concrete persoonlijke bedreigingen en bedreigingen met de dood, kunnen er toch ernstige vraagtekens gezet worden bij uw redenering dat het mogelijks een grap was (CGVS1 p.6). Dat u er niets over vertelde tegen uw vrouw omdat ze mogelijks verzwakt was na de bevalling doet geen afbreuk aan deze vaststelling gezien de ernst van de bedreigingen. Bovendien blijkt dat uw vrouw is bevallen op 15 maart 2017 (Verklaring DVZ van A. M., F. J., d.d. 26 januari 2018, hierna DVZ1, punt 16 p.7) en dus twee maanden voor het incident met

de motorrijders van eind mei 2017. In die zin is het erg opvallend dat u haar reeds twee maanden na de bevalling niet zou willen informeren over zulk een ernstig incident. De bedreigingen hadden trouwens niet enkel betrekking op uw persoon, maar op die van heel uw gezin (CGVS1 p.6,9). Daarnaast verschilt het tijdstip waarop uw vrouw het u over de dreigtelefoon vertelde eveneens naargelang uw verklaringen worden gevolgd of die van uw vrouw. Uw vrouw zegt plots dat ze u meteen nadat ze gebeld werd u erover vertelde op dezelfde dag als wanneer ze het telefoontje kreeg en dit aangezien ze in paniek was (CGVS2 p.5). U van uw kant beweert dat ze u niet meteen nadat ze werd gebeld vertelde over het dreigtelefoontje (CGVS1 p.8). Hoe dan ook het mag duidelijk zijn dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de chronologie van essentiële gebeurtenissen in jullie asielrelaas. Van u en uw vrouw, die net zoals u hoogopgeleid is, kan toch worden verwacht dat u op een heldere manier de chronologie van zulke belangrijke gebeurtenissen in jullie asielverhaal kan weergeven, of althans op een consequente manier in vergelijking met de verklaringen van uw vrouw daaromtrent. Dat u hier niet in bent geslaagd haalt jullie asielmotieven op een eerste manier onderuit.

Dat u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen afleggen blijkt verder ook uit de beschrijving van het incident waarbij de motorrijders de achterrait van jullie wagen vernielden. U zegt dat de achterrait werd ingeslagen met de achterkant van een wapen, terwijl uw vrouw zowel op de DVZ als op het CGVS verklaart dat de raam werd ingegooid met stenen (Vragenlijst DVZ van R. M., K. L. d.d.31 augustus 2018, hierna DVZ2, punt 5; CGVS1 p.6,10; CGVS2 p.4). U wordt gewezen op deze conflicterende verklaringen, maar kan niets meer aanbrengen dan dat ze misschien niet goed had gezien waarmee de raam werd vernield (CGVS1 p.10). Dit biedt evenwel geen verschoning voor de voornoemde vaststelling. Hoe of waarmee de raam van jullie wagen werd kapotgeslagen is een belangrijk detail waar ongetwijfeld moet over zijn gesproken. Op die manier is het erg vreemd dat uw verklaringen op dit punt eveneens niet overeenstemmen met die van uw vrouw. Ook op een ander punt komen jullie verhalen niet overeen, namelijk over de stappen die u nam na het incident met de motorrijders. Uw vrouw zegt dat u twee dagen na het incident naar de PTJ (de juridische technische politie) bent gegaan om aangifte ervan te doen, maar dat ze niets konden doen aangezien u de namen van de personen niet kon geven (CGVS2 p.6). U verklaart echter dat u het incident nadien met niemand hebt besproken (CGVS1 p.13). Het is eigenaardig dat u zich niet zou herinneren dat u het incident wel degelijk aan de PTJ zou hebben gemeld, althans als men de verklaringen van uw vrouw volgt.

Een andere opvallende tegenstrijdige verklaring blijkt uit de vluchtroute die jullie namen naar aanleiding van de autoruit die werd ingeslagen door de twee motorrijders. Zowel u als uw vrouw konden elk afzonderlijk de vluchtroute op het CGVS tekenen en duiden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8 januari 2019 van A. M., F. J., hierna CGVS3, p.6,14 en bijhorende tekeningen; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8 januari 2019 van R. M., K. L., hierna CGVS4, p.5 en bijhorende tekening). Uit uw verklaringen en tekeningen blijkt dat u beweert tijdens het incident op het kruispunt rechts te zijn afgeslagen in jullie eigen straat van 'Bella Monte' en zo verder door jullie eigen straat te zijn weggereden (CGVS3 p.6,14 en bijhorende tekeningen). Uw vrouw verklaart echter dat jullie niet rechtsaf sloegen in jullie eigen straat tijdens het incident, maar wel gewoon rechtdoor de straat uitreden (CGVS4 p.5 en bijhorende tekening). Wanneer u wordt geconfronteerd met de afwijkende verklaringen van uw vrouw, die stelt dat jullie niet in de richting van jullie huis reden, haalt u aan dat u niet denkt dat ze zoiets kan gezegd hebben (CGVS3 p.19). U houdt vast aan uw versie en zegt dat jullie richting het huis gingen en dat dit de route is die jullie gewoonlijk nemen (CGVS3 p.19). De constatactie dat jullie verklaringen op dit vlak niet stroken met elkaar is erg vreemd en ondergraaft dan ook verder jullie asielrelaas.

Ook wat betreft het voorkomen van de twee motorrijders leggen u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen af. U zegt immers dat beide motorrijders een gesloten helm droegen (CGVS3 p.6,13). Uw vrouw vertelt eerst dat de motorrijders helemaal geen helmen droegen maar bivakmutsen om even later te besluiten dat ze niet weet of ze helmen droegen (CGVS4 p.4). Wel weet uw vrouw met zekerheid te zeggen dat hun ogen zichtbaar waren (CGVS4 p.4). U vertelde dat de passagier op de motor eerst op uw raam tikte om u te doen vertragen alvorens u gas gaf en ze het raam van uw auto stuksloegen (CGVS3 p.12-13). Op die manier heeft u de motorrijders, weliswaar van de zijkant, maar van dichtbij kunnen zien (CGVS3 p.12-13). U kon onderscheiden dat de aanvallers beiden een helm droegen en dat die gesloten was (CGVS3 p.13). Als verklaring voor jullie afwijkende verklaringen zegt u dat uw vrouw niet zag dat de motorrijders helmen droegen omdat ze aan de andere kant zat en stelt uw vrouw dat ze bezig was met jullie baby (CGVS3 p.19; CGVS4 p.4). Ofschoon deze redeneringen tot op zekere hoogte gevolgd kunnen worden, kan er niet begrepen worden hoe jullie verklaringen over de zichtbaarheid van de ogen van jullie belagers kan verschillen.

Na het incident met de twee motorrijders reden jullie meteen door naar het huis van uw schoonouders (CGVS3 p.7). U verbleef vijf à zes maanden bij uw schoonouders en in die periode keerde u nog één keer terug naar uw huis om medicatie te halen (CGVS1 p.12; CGVS3 p.7). U deed dit vijf dagen of één à twee weken na het incident met de motorrijders (CGVS1 p.12; CGVS3 p.8). Uw vrouw beweert daarentegen dat u pas drie tot vier maanden na het incident naar huis terugkeerde voor de medicatie (CGVS4 p.6). Opnieuw blijkt een discrepantie in jullie verklaringen.

Bijkomend verklaart u dat u geen elektriciteit meer had doordat de elektriciteitskabel naar uw huis werd doorgesneden (DVZ1 vraag 3.5; CGVS3 p.11). Uw vrouw zegt dan weer dat het om een systeemfout ging aangezien er volgens de elektriciteitsmaatschappij nog wel elektriciteit werd geleverd aan jullie huis (CGVS4 p.8-9). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u zei dat de kabels waren doorgesneden, antwoordt ze dat u zich misschien vergist had (CGVS4 p.9). Er waren wel doorgeknipte kabels maar die gingen niet naar jullie teller, aldus uw vrouw (CGVS4 p.9). Ze herinnert zich niet dat het om een kabel ging (CGVS4 p.9). Het valt op dat uw vrouw consequent over een systeemfout spreekt, maar u, die nochtans de klacht bij de elektriciteitsmaatschappij indiende, het nooit over zo een systeemfout heeft (DVZ1 vraag 3.5; CGVS3 p.11,14-15; CGVS4 p.8-9). Uw vrouw bevestigt dan ook dat u de klacht indiende bij de elektriciteitsmaatschappij en dat men tegen u zei dat het om een systeemfout ging, waarop u deze informatie dan met uw vrouw deelde (CGVS4 p.9). Dat uw vrouw helemaal op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots toch tot de conclusie komt dat de elektriciteitskabels werden doorgesneden doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen (CGVS4 p.10).

Als laatste opvallend verschil vertelt uw vrouw dat u de wagen verkocht in oktober, en dus één maand voor uw vertrek uit Venezuela op 6 of 7 november 2017 (CGVS4 p.7). U verklaart dan weer dat u de wagen een tweetal maanden na het incident met de twee motorrijders verkocht (CGVS3 p.8). Wetende dat het incident met de motorrijders plaatsvond in april of mei, zou de wagen volgens u dus ongeveer in juni of juli zijn verkocht (CGVS1 p.10; CGVS2 p.4). Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat uw verhaal en dat van uw vrouw zich op verschillende en cruciale punten tegenspreken.

Naast de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die uw vrees voor uw werkgever die u afleid aan de door u gekende vervolgingsfeiten in Venezuela reeds op sterke wijze ondergraven kan er niet worden voorbijgegaan aan het inconsistente gedrag dat u na het incident met de motorrijders stelde.

U verklaart immers dat u na het incident nog een drie à vier weken aan de slag ging bij uw werkgever en dit om uw verlof geregeld te krijgen zodat u uw reis kon voorbereiden (CGVS1 p.10-11). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u na het incident met de motorrijders nog terug naar uw werk bij de loterij ging antwoordt u dat u het verlof en het geld dat daarbij hoorde nodig had (CGVS1 p.11). U wordt erop gewezen dat u toch een vrees voor uw leven koesterde (CGVS1 p.11). U verweert zich door te stellen dat u de nodige middelen zocht om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken (CGVS1 p.11). Dit argument kan niet aanvaard worden. U vertelt immers dat jullie in de maanden tussenin de aanval van de motorrijders en jullie vertrek uit Venezuela bij uw schoonouders woonden die de dagelijkse kosten op zich namen (CGVS1 p.14). U voegt er zelfs aan toe dat u geld verdiende doordat u uw schoonvader hielp in zijn bedrijf (CGVS1 p.11). De kost van jullie reis naar Europa betaalde u door uw wagen te verkopen (CGVS1 p.6). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uit financiële noodzaak uw werk bij de nationale loterij nog enkele weken voortzette. Het CGVS vraagt u tot slot een derde keer of u kan uitleggen dat u enerzijds een vrees heeft voor uw leven na het incident met de motorrijders die omwille van de problemen die u had met uw werkgever u aanvielen, maar u anderzijds na dit incident toch terug gaat werken bij die werkgever (CGVS1 p.11). U stelt nu dat u niet elke dag terug naar het werk ging in die periode en u ook maar enkele uren per dag ging (CGVS1 p.11). U drong vooral aan om uw verlof te krijgen en één van de bestuursleden zei u dat u geen dagen mocht missen want anders gaf u hen meer redenen om u te sanctioneren, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.11). Uw voorstelling dat u naar de door u gevreesde werkgever terugkeert om verlof te bekommen houdt geen steek aangezien u zoals hierboven aangetoond niet uit financiële noodzaak handelde. Het mag duidelijk zijn dat u er niet in bent geslaagd om uw inconsistent gedrag, zijnde terug te keren naar uw werk waar u vreesde door vervolgd te worden, te verantwoorden. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u en uw echtgenoot er niet in geslaagd zijn de vrees voor uw werkgever geloofwaardig uiteen te zetten.

Tot slot wijst u op uw vrees om terug te keren naar Venezuela daar u als ex-militair die het land verliet geïmagineerd zal worden.

Doordat u Venezuela verliet en in het buitenland bescherming vroeg, zal u bij een terugkeer worden beschouwd als landsverrader en worden gearresteerd, zo zegt u (CGVS3 p.16). Vooreerst moet erop gewezen worden dat u dit asielmotief niet aanbracht tijdens uw interview bij de DVZ. Hoewel u destijds expliciet naar al uw problemen gevraagd werd bracht u slechts de problemen met uw laatste werkgever ter sprake (CGVS Vragenlijst punt 5 en 7). Evenzo liet u ook uw tewerkstelling bij het leger onvermeld tijdens uw interview op de DVZ. Toen wierp u op dat u van 2013 tot 2017 voor de loterij werkte en voordien van 2010 tot 2012 als bewaker in de strafrechtbank (Verklaring DVZ1 vraag 12). Op het CGVS stelt u dat u van 2008 tot 2011 in het leger diende en dat u tewerkgesteld was in de strijd tegen drugs (CGVS3 p.15). Verder moet vastgesteld worden dat ondanks dat u werd gevraagd naar documenten en foto's die bewijzen dat u daadwerkelijk in het Venezolaanse leger diende, u heeft nagelaten zulke documenten in te dienen (CGVS3 p.17). Niet alleen laat u gezien bovenstaande vaststelling na aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk als militair werkte ook laat u na aan te tonen dat u omwille van uw afgesloten tewerkstelling als landverrader zou beschouwd worden bij terugkeer naar Venezuela. Op de vraag hoe u weet dat u ondanks uw tewerkstelling die van zeven jaar geleden afgesloten werd problemen zou kennen verwijst u eerst naar wat u in het nieuws hoorde. Als u verduidelijkt wordt dat er specifiek gevraagd wordt naar het lot dat ex-militairen bij terugkeer naar Venezuela kennen geeft u geen antwoord. U antwoordt immers enkel dat u geen voorbeelden kan noemen van personen met uw profiel van ex-militair, die zulke problemen kenden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS3 p.17-18). De reden hiervoor is dat u niemand kende die terugkeerde (CGVS3 p.17-18). Het enige voorbeeld dat u in die zin kan aanhalen is dat van Oscar Perez en zijn handlangers (CGVS3 p.17). Oscar Perez en zijn groep waren gewapende rebellen tegen de overheid en president Maduro die verschillende gewaagde acties ondernamen en publiekelijk Maduro en zijn regering uitdaagden (zie administratief dossier). In geen geval stemt uw profiel overeen met dat van Oscar Perez of zijn rebellengroep. U laat derhalve na om aan te tonen dat u als oud-militair in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zou komen te staan bij terugkeer naar uw land.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert.

Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit uw verklaringen en uw ongeloofwaardig geacht asielaarskaart blijkt dat u geen dergelijk profiel heeft. U beschikte in Venezuela over een vaderlandskaart (carnet de la patria) (ingediend document nummer 1; CGVS1 p.14,16) en werkte jarenlang voor de overheid bij verschillende instanties (CGVS1 p.2-3,5; CGVS3 p.15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Naast de vaststellingen over uw asielmotieven bleek u in staat om met behulp van uw eigen paspoort en dus onder uw eigen naam legaal het land te verlaten (CGVS3 p.15-16; ingediend

document nummer 2). U stak de laatste jaren voor uw vertrek ook meermaals de grens over naar Colombia en terug naar Venezuela (CGVS3 p.3). U deed dit met een speciale pas die op uw naam stond (CGVS3 p.3). Dat u Venezuela verliet via Colombia en u niet zei dat het voor een reis was doet niet af aan de vaststelling dat u niet in de kijker liep van de Venezolaanse overheid door uw grensoverschrijdingen (CGVS3 p.21). Dat uw paspoort wel degelijk werd gecontroleerd op 3 november 2017 door de Venezolaanse autoriteiten aan de grens met Colombia blijkt uit het administratief dossier (zie ingediend document nummer 2). Bovendien hebt u net voor uw vertrek op 9 november 2017 uw geboortecertificaat kunnen bekomen (ingediend document nummer 5). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met een universitair diploma computeringenieur (Verklaring DVZ1 punt 11). Bovendien blijkt dat u twee verschillende jobs hebt gehad als hoofd van de technische ondersteuningsdienst van de loterij te Tachira en dit van 2013 tot 2017 (Verklaring DVZ1 punt 12). Uw vrouw is eveneens universitair geschoold (Verklaring DVZ2 punt 11). Ook zij kende al recente werkervaringen zoals leerkracht gedurende een jaar tot februari 2018, en in de reclameafdeling van de loterij te Tachira van 2008 tot 2014. Zowel u als uw vrouw beschikten in Venezuela over een vaderlandskaart (carnet de la patria) (ingediend document nummer 1; CGVS1 p.14,16). Uw familieleden willen u bovendien helpen door u onderdak te verlenen zoals uit het verleden reeds is gebleken (CGVS1 p.10-12,14; CGVS2 p.4,7). Uw moeder geniet een staatspensioen en uw schoonmoeder werkt als schoonmaakster (CGVS1 p.4; CGVS2 p.3). Uw schoonvader heeft een eigen zaak waar u reeds hebt gewerkt (CGVS1 p.11,14-15; CGVS2 p.3). Bovendien zorgden ze reeds voor uw vrouw en kinderen die na uw vertrek in Venezuela achterbleven bij hen (CGVS1 p.10,14; CGVS2 p.4,7). U was ten slotte in staat – al dan niet met hulp van uw familie – om naar Europa te reizen (Verklaring DVZ1 punt 31 p.10; CGVS1 p.14). Uw vrouw en kinderen konden eveneens naar Europa reizen (Verklaring DVZ2 punt 16,30,31). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw vaderlandskaart (carnet de la patria) bewijst uw identiteit en dat u toegang had tot de voordelen die vanuit de overheid aan houders van zulke kaart werden verstrekt. Uw paspoort, geboortecertificaat en identiteitskaart tonen ook louter uw identiteit aan. De drie rijbewijzen sluiten hierbij aan en tonen aan dat u geschikt was om een voertuig overeenstemmend met deze rijbewijzen te besturen. De vliegtickets en uw boardingpass bewijzen dat u met het vliegtuig naar België reisde. Het gerechtelijke dossier toont op zijn beurt aan dat u een gerechtelijke procedure opstartte tegen uw werkgever om de redenen die blijken uit uw verklaringen. Bovendien bewijst dit dossier dat u op bevel van de rechtbank ook opnieuw moest worden aangenomen. U erkent dat er in de gerechtelijke documenten enkel staat dat u op de hoogte werd gebracht en verplaatst werd van functie en daardoor uit uw activiteiten werd gezet (CGVS3 p.12). In deze documenten staat ook de beslissing van de rechtbank aan uw werkgever vermeld om u terug in dienst te nemen (CGVS3 p.12). U kan aan de hand van de documenten evenwel niet aantonen dat u niet wilde meewerken met uw werkgever, noch de exacte reden waarom u in conflict lag met uw werkgever of de aard van de problemen met uw werkgever (CGVS3 p.12). Laat het duidelijk zijn dat het CGVS niet twijfelt aan uw laatste tewerkstelling en aan uw beroep naar aanleiding van uw ontslag, maar des te meer aan uw vrees ten aanzien van deze werkgever en de overheid. De twee foto's van de waterput zijn op zich eveneens niet van die aard om de eerdere vaststellingen te wijzigen.

De door uw vrouw neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om de eerder gedane vaststellingen ongedaan te maken. Haar identiteitskaart, haar geboortecertificaat en de geboortecertificaten van uw kinderen slagen er alleen in de identiteit vast te stellen. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw vrouw en die van jullie kinderen. Het rijbewijs en de medische kaart die daarbij hoort tonen aan dat uw vrouw geschikt is om een voertuig te besturen overeenstemmend met de informatie op het rijbewijs. De medische kaart van uw vrouw toont aan dat ze in 2010 werd ingeschreven, maar kan niet in verband worden gebracht met de vervolgingsfeiten die u en uw vrouw hebben uiteengezet. De overlijdensakte van de vader van J. D. bewijst enkel dat desbetreffende persoon is overleden. De vliegtickets naar Europa en de twee treintickets tonen ten slotte slechts aan dat u op die manier naar België bent gereisd. U bent er niet in geslaagd uw ongelooftwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

R. M. K. L.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 oktober 1986 te Solteras in de staat Tachira. U woonde heel uw leven in San Cristobal. U woonde vanaf 2013 samen met uw partner A. M. F. J. (o.v. 8.524.798) en het laatste jaar voor uw vertrek soms bij uw schoonmoeder en soms bij uw ouders in San Cristobal. U behaalde in 2008 een universitair diploma boekhouding en in 2016 een diploma Informatie. U werkte onder andere van 2008 tot 2014 bij de loterij van Tachira in het departement reclame en later ook als leerkracht avondonderwijs van december 2016 tot februari 2018.

Vanaf begin 2016 werd uw man op zijn werk bij de loterij gevraagd om onregelmatige bestellingen te doen. Zo moest hij bijvoorbeeld enkele grote bestellingen van auto-onderdelen en banden plaatsen, maar waar er in werkelijkheid minder stuks van werden geleverd. De rest van het geld werd dan doorgesluist naar derden. Uw man was de eindverantwoordelijke en ging niet akkoord met deze corrupte praktijken. Hij werd danig onder druk gezet om deze opdrachten toch uit te voeren of totdat hij zijn functie zou verlaten. Zo werd uw man gedurende een periode gedwongen om bijvoorbeeld aan marsen deel te nemen voor de regering of om mensen te vervoeren naar die marsen. Uw man moest ook de wagens van het loterij-bedrijf gebruiken tijdens de politieke campagnes. Deze taken waren niet eigen aan het bedrijf en uw man moest elke dag van de week werken. Hij kende amper rust en werkte ook 's nachts en kon geen verlof opnemen. Op 4 juli 2016 werd uw man plots bij de directeur geroepen en verteld dat zijn ontslag twee dagen later zou ingaan. Uw man was niet akkoord maar het bestuur had besloten dat ze hem zouden vervangen door iemand die ze meer konden vertrouwen. Ongeveer twee maanden na het ontslag van uw man kwam hij te weten dat u zwanger was. Uw man had juridische informatie gevonden waaruit blijkt dat hij als toekomstige vader beschermd was door de wet tegen ontslag. Hij was met andere woorden onrechtmatig ontslagen aangezien u reeds enkele weken voor zijn ontslag zwanger was. Met deze informatie vroeg uw man aan zijn vroegere werkgever om te overwegen hem terug in dienst te nemen. Een maand later werd uw man door de directeur van de loterij ontvangen, maar die zei uw man dat zijn aanvraag werd geweigerd door de Contraloria General del Estadog een staatsorgaan dat toezicht houdt op bedrijven. uw man raadpleegde een advocaat en zijn zaak werd voor de rechtbank gebracht. Tijdens het proces vroeg uw man tot drie maal toe aan de loterij om hem opnieuw aan te nemen, maar ze weigerden telkens. De rechtbank paste uiteindelijk de laatste maatregel toe waarbij de loterij werd verplicht om uw man weer in dienst te nemen. Nadat u was bevallen kon uw man terug aan de slag bij de loterij, maar niet in dezelfde functie als voorheen, Hij had niet langer dezelfde voordelen en ontving het minimumloon. Het contract was beperkt tot één jaar en de werkdruk lag wederom erg hoog, Zijn baas zei dat hij er alles aan zou doen om uw man slecht te doen voelen en hij ervoor zou zorgen dat uw man ontslag zou nemen. In mei 2017 werd plots de elektriciteit naar jullie huis afgesloten en een week later werd de watermeter van jullie huis gestolen. Daarna werd uw man op een dag bij jullie thuis opgebeld door een persoon die hem afdreigde. Hij beschreef de route die uw man naar uw werk aflegde en zijn wagen. Hij wist zelfs welke kleren u die dag droeg en zei dat hij jullie zou vermoorden. Uw man dacht dat het telefoontje een grap was en vertelde het niet aan u. Later werd uw man nabij jullie huis, toen hij in zijn wagen aan het rijden was met u vrouw en de kinderen, benaderd door twee mannen op een moto. Eén van hen sloeg de linker achterrait van jullie wagen in. waarop uw man gas bijgaf en wegreed van de motorrijders. Hij besloot om niet -meer naar huis te rijden en reed door naar familie waarbij jullie verbleven tot aan zijn vertrek uit Venezuela. Uw man besprak met u wat er net was gebeurd en hij informeerde u over het dreigtelefoontje dat hij eerder had gekregen, waarop u vertelde dat u ook een dreigtelefoontje had ontvangen. Vijf dagen na dit incident keerde uw man nog éénmalig terug naar huis om kledij en medicatie op te halen. Uw man trof jullie achterbuur die hem wist te zeggen, dat er een functionaris van de inlichtingendienst hem had gevraagd waar uw man was. De buurman had hem geen informatie gegeven. Uw man beseftte nu dat zijn leven in gevaar was en besloot om Venezuela te verlaten. Uw man bracht de loterij niet op de hoogte van zijn plannen, maar bleef er aan de slag en probeerde verlof aan te vragen. Na drie tot vier weken aandringen kreeg hij zijn verlof toegekend zodat hij zijn reis kon voorbereiden. Uw man verkocht de wagen om zijn reis te financieren en verliet Venezuela per vliegtuig op zes of zeven november 2017 naar Spanje vanwaar hij meteen doorreisde naar België,

Op 9 november 2017 kwam uw man aan in België. Op 23 november 2017 diende hij een verzoek in om internationale bescherming. Hij vreest in geval van terugkeer naar Venezuela vermoord te kunnen worden door de overheid. Hij en de kinderen verlieten Venezuela op 23 juni 2018 en kwamen op 25 juni 2018 aan in België. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 2 juli 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, de paspoorten van uw zoon J. D. en van jullie twee dochters, uw geboortecertificaat, het geboortecertificaat van uw zoon J. D. en van jullie twee dochters, uw rijbewijs en de medische kaart die daarbij hoort, de overlijdensakte van de vader van uw zoon J. D., uw militaire kaart, de vliegtickets naar Europa en twee treintickets.

Daarnaast legt uw man ook nog volgende documenten neer: zijn vaderlandse kaart, zijn identiteitskaart, zijn paspoort, zijn drie rijbewijzen, zijn geboortecertificaat, zijn vliegtickets en boarding pass en zijn gerechtelijke dossier betreffende het beroep tegen de beslissing van de loterij om uw man te ontslaan.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met degenen die uw partner A. M. F. J. (o.v. 8.524.798) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw partner werd toegezonden en die hieronder hernoemen wordt, zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Venezuela in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, t van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Nadat u op bevel van de rechtbank opnieuw werd aangenomen door uw vorige werkgever, de loterij van Tachira, kende u volgens uw verklaringen incidenten van vervolging door die werkgever. Op die manier koestert u een vrees voor uw voormalige werkgever en voor de Venezolaanse overheid die controle uitoefent op de loterij van Tachira.

Vooreerst moet er worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van enerzijds u en anderzijds uw vrouw. Waar u verklaart dat zowel u als uw vrouw elks een dreigtelefoontje kregen vóór het incident met de motorrijders, zegt uw vrouw dat zij het dreigtelefoontje ontving na het incident met de motorrijders (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11 oktober 2018 van A. M., F. J., hierna CGVS1, p.8,9; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11 oktober 2018 van R. M., K. L., hierna CGVS2, p.4-5). U oppert zelfs dat indien jullie elkaar eerder hadden geïnformeerd over de respectievelijke dreigtelefoontjes het incident met jullie wagen en de motorrijders niet was gebeurd. Op die manier zouden jullie het risico beter hebben ingeschat en vroeger een uitweg gezocht, zo besluit u (CGVS1 p.8). Uw vrouw daarentegen beweert dat u eerst een dreigtelefoontje kreeg voor het incident en zij zelf een gelijkaardig telefoontje kreeg twee weken na het incident (CGVS2 p.4-5). Daarenboven zegt u dat het incident waarbij de motorrijders uw raam insloegen gebeurde in de periode van eind mei 2017 (CGVS1 p.10). Uw vrouw verklaart dan weer dat het in april van 2017 gebeurde (CGVS2 p.4). Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbij gegaan aan uw argumentatie waarom u uw vrouw niet informeerde over het dreigtelefoontje aan uw adres. U zegt dat u haar er niets over vertelde omdat u haar niet onder extra druk wou zetten of extra zorgen wou geven (CGVS1 p.8). U voegt toe dat u het niet meteen aan uw vrouw vertelde omdat ze nog zwak was van de bevalling en u dacht dat het misschien om een stomme grap ging (CGVS1 p.6). De reden waarom uw vrouw u op haar beurt niet informeerde over het dreigtelefoontje aan haar adres vindt eenzelfde oorsprong.

Ze wilde u namelijk eveneens niet extra stress en druk bezorgen gezien uw problemen op het werk (CGVS1 p.8-9, CGVS2 p.4-5). Gezien de ernst van de inhoud van de telefoontjes, zijnde concrete persoonlijke bedreigingen en bedreigingen met de dood, kunnen er toch ernstige vraagtekens gezet worden bij uw redenering dat het mogelijks een grap was (CGVS1 p.6). Dat u er niets over vertelde tegen uw vrouw omdat ze mogelijks verzwakt was na de bevalling doet geen afbreuk aan deze vaststelling gezien de ernst van de bedreigingen. Bovendien blijkt dat uw vrouw is bevallen op 15 maart 2017 (Verklaring DVZ van A. M., F. J., d.d. 26 januari 2018, hierna DVZ1, punt 16 p.7) en dus twee maanden voor het incident met de motorrijders van eind mei 2017. In die zin is het erg opvallend dat u haar reeds twee maanden na de bevalling niet zou willen informeren over zulk een ernstig incident. De bedreigingen hadden trouwens niet enkel betrekking op uw persoon, maar op die van heel uw gezin (CGVS1 p.6,9). Daarnaast verschilt het tijdstip waarop uw vrouw het u over de dreigtelefoon vertelde eveneens naargelang uw verklaringen worden gevolgd of die van uw vrouw. Uw vrouw zegt plots dat ze u meteen nadat ze gebeld werd u erover vertelde op dezelfde dag als wanneer ze het telefoontje kreeg en dit aangezien ze in paniek was (CGVS2 p.5). U van uw kant beweert dat ze u niet meteen nadat ze werd gebeld vertelde over het dreigtelefoontje (CGVS1 p.8). Hoe dan ook het mag duidelijk zijn dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de chronologie van essentiële gebeurtenissen in jullie asielrelaas. Van u en uw vrouw, die net zoals u hoogopgeleid is, kan toch worden verwacht dat u op een heldere manier de chronologie van zulke belangrijke gebeurtenissen in jullie asielverhaal kan weergeven, of althans op een consequente manier in vergelijking met de verklaringen van uw vrouw daaromtrent. Dat u hier niet in bent geslaagd haalt jullie asielmotieven op een eerste manier onderuit.

Dat u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen afleggen blijkt verder ook uit de beschrijving van het incident waarbij de motorrijders de achterraut van jullie wagen vernielden. U zegt dat de achterraut werd ingeslagen met de achterkant van een wapen, terwijl uw vrouw zowel op de DVZ als op het CGVS verklaart dat de raam werd ingegooid met stenen (Vragenlijst DVZ van R. M., K. L. d.d.31 augustus 2018, hierna DVZ2, punt 5; CGVS1 p.6,10; CGVS2 p.4). U wordt gewezen op deze conflicterende verklaringen, maar kan niets meer aanbrengen dan dat ze misschien niet goed had gezien waarmee de raam werd vernield (CGVS1 p.10). Dit biedt evenwel geen verschoning voor de voornoemde vaststelling. Hoe of waarmee de raam van jullie wagen werd kapotgeslagen is een belangrijk detail waar ongetwijfeld moet over zijn gesproken. Op die manier is het erg vreemd dat uw verklaringen op dit punt eveneens niet overeenstemmen met die van uw vrouw. Ook op een ander punt komen jullie verhalen niet overeen, namelijk over de stappen die u nam na het incident met de motorrijders. Uw vrouw zegt dat u twee dagen na het incident naar de PTJ (de juridische technische politie) bent gegaan om aangifte ervan te doen, maar dat ze niets konden doen aangezien u de namen van de personen niet kon geven (CGVS2 p.6). U verklaart echter dat u het incident nadien met niemand hebt besproken (CGVS1 p.13). Het is eigenaardig dat u zich niet zou herinneren dat u het incident wel degelijk aan de PTJ zou hebben gemeld, althans als men de verklaringen van uw vrouw volgt.

Een andere opvallende tegenstrijdige verklaring blijkt uit de vluchtroute die jullie namen naar aanleiding van de autoruit die werd ingeslagen door de twee motorrijders. Zowel u als uw vrouw konden elk afzonderlijk de vluchtroute op het CGVS tekenen en duiden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8 januari 2019 van A. M., F. J., hierna CGVS3, p.6,14 en bijhorende tekeningen; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8 januari 2019 van R. M., K. L., hierna CGVS4, p.5 en bijhorende tekening). Uit uw verklaringen en tekeningen blijkt dat u beweert tijdens het incident op het kruispunt rechts te zijn afgeslagen in jullie eigen straat van 'Bella Monte' en zo verder door jullie eigen straat te zijn weggereden (CGVS3 p.6,14 en bijhorende tekeningen). Uw vrouw verklaart echter dat jullie niet rechtsaf sloegen in jullie eigen straat tijdens het incident, maar wel gewoon rechtdoor de straat uitreden (CGVS4 p.5 en bijhorende tekening). Wanneer u wordt geconfronteerd met de afwijkende verklaringen van uw vrouw, die stelt dat jullie niet in de richting van jullie huis reden, haalt u aan dat u niet denkt dat ze zoiets kan gezegd hebben (CGVS3 p.19). U houdt vast aan uw versie en zegt dat jullie richting het huis gingen en dat dit de route is die jullie gewoonlijk nemen (CGVS3 p.19). De constatactie dat jullie verklaringen op dit vlak niet stroken met elkaar is erg vreemd en ondergraaft dan ook verder jullie asielrelaas.

Ook wat betreft het voorkomen van de twee motorrijders leggen u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen af. U zegt immers dat beide motorrijders een gesloten helm droegen (CGVS3 p.6,13). Uw vrouw vertelt eerst dat de motorrijders helemaal geen helmen droegen maar bivakmutsen om even later te besluiten dat ze niet weet of ze helmen droegen (CGVS4 p.4). Wel weet uw vrouw met zekerheid te zeggen dat hun ogen zichtbaar waren (CGVS4 p.4).

U vertelde dat de passagier op de motor eerst op uw raam tikte om u te doen vertragen alvorens u gas gaf en ze het raam van uw auto stuksloegen (CGVS3 p.12-13). Op die manier heeft u de motorrijders, weliswaar van de zijkant, maar van dichtbij kunnen zien (CGVS3 p.12-13). U kon onderscheiden dat de aanvallers beiden een helm droegen en dat die gesloten was (CGVS3 p.13). Als verklaring voor jullie afwijkende verklaringen zegt u dat uw vrouw niet zag dat de motorrijders helmen droegen omdat ze aan de andere kant zat en stelt uw vrouw dat ze bezig was met jullie baby (CGVS3 p.19; CGVS4 p.4). Ofschoon deze redeneringen tot op zekere hoogte gevolgd kunnen worden, kan er niet begrepen worden hoe jullie verklaringen over de zichtbaarheid van de ogen van jullie belagers kan verschillen.

Na het incident met de twee motorrijders reden jullie meteen door naar het huis van uw schoonouders (CGVS3 p.7). U verbleef vijf à zes maanden bij uw schoonouders en in die periode keerde u nog één keer terug naar uw huis om medicatie te halen (CGVS1 p.12; CGVS3 p.7). U deed dit vijf dagen of één à twee weken na het incident met de motorrijders (CGVS1 p.12; CGVS3 p.8). Uw vrouw beweert daarentegen dat u pas drie tot vier maanden na het incident naar huis terugkeerde voor de medicatie (CGVS4 p.6). Opnieuw blijkt een discrepantie in jullie verklaringen.

Bijkomend verklaart u dat u geen elektriciteit meer had doordat de elektriciteitskabel naar uw huis werd doorgesneden (DVZ1 vraag 3.5; CGVS3 p.11). Uw vrouw zegt dan weer dat het om een systeemfout ging aangezien er volgens de elektriciteitsmaatschappij nog wel elektriciteit werd geleverd aan jullie huis (CGVS4 p.8-9). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u zei dat de kabels waren doorgesneden, antwoordt ze dat u zich misschien vergist had (CGVS4 p.9). Er waren wel doorgeknijpte kabels maar die gingen niet naar jullie teller, aldus uw vrouw (CGVS4 p.9). Ze herinnert zich niet dat het om een kabel ging (CGVS4 p.9). Het valt op dat uw vrouw consequent over een systeemfout spreekt, maar u, die nochtans de klacht bij de elektriciteitsmaatschappij indiende, het nooit over zo een systeemfout heeft (DVZ1 vraag 3.5; CGVS3 p.11,14-15; CGVS4 p.8-9). Uw vrouw bevestigt dan ook dat u de klacht indiende bij de elektriciteitsmaatschappij en dat men tegen u zei dat het om een systeemfout ging, waarop u deze informatie dan met uw vrouw deelde (CGVS4 p.9). Dat uw vrouw helemaal op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots toch tot de conclusie komt dat de elektriciteitskabels werden doorgesneden doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen (CGVS4 p.10).

Als laatste opvallend verschil vertelt uw vrouw dat u de wagen verkocht in oktober, en dus één maand voor uw vertrek uit Venezuela op 6 of 7 november 2017 (CGVS4 p.7). U verklaart dan weer dat u de wagen een tweetal maanden na het incident met de twee motorrijders verkocht (CGVS3 p.8). Wetende dat het incident met de motorrijders plaatsvond in april of mei, zou de wagen volgens u dus ongeveer in juni of juli zijn verkocht (CGVS1 p.10; CGVS2 p.4). Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat uw verhaal en dat van uw vrouw zich op verschillende en cruciale punten tegenspreken.

Naast de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die uw vrees voor uw werkgever die u afleid aan de door u gekende vervolgingsfeiten in Venezuela reeds op sterke wijze ondergraven kan er niet worden voorbijgegaan aan het inconsistente gedrag dat u na het incident met de motorrijders stelde.

U verklaart immers dat u na het incident nog een drie à vier weken aan de slag ging bij uw werkgever en dit om uw verlof geregeld te krijgen zodat u uw reis kon voorbereiden (CGVS1 p.10-11). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u na het incident met de motorrijders nog terug naar uw werk bij de loterij ging antwoordt u dat u het verlof en het geld dat daarbij hoorde nodig had (CGVS1 p.11). U wordt erop gewezen dat u toch een vrees voor uw leven koesterde (CGVS1 p.11). U verweert zich door te stellen dat u de nodige middelen zocht om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken (CGVS1 p.11). Dit argument kan niet aanvaard worden. U vertelt immers dat jullie in de maanden tussenin de aanval van de motorrijders en jullie vertrek uit Venezuela bij uw schoonouders woonden die de dagelijkse kosten op zich namen (CGVS1 p.14). U voegt er zelfs aan toe dat u geld verdiende doordat u uw schoonvader hielp in zijn bedrijf (CGVS1 p.11). De kost van jullie reis naar Europa betaalde u door uw wagen te verkopen (CGVS1 p.6). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uit financiële noodzaak uw werk bij de nationale loterij nog enkele weken voortzette. Het CGVS vraagt u tot slot een derde keer of u kan uitleggen dat u enerzijds een vrees heeft voor uw leven na het incident met de motorrijders die omwille van de problemen die u had met uw werkgever u aanvielen, maar u anderzijds na dit incident toch terug gaat werken bij die werkgever (CGVS1 p.11). U stelt nu dat u niet elke dag terug naar het werk ging in die periode en u ook maar enkele uren per dag ging (CGVS1 p.11).

U drong vooral aan om uw verlof te krijgen en één van de bestuursleden zei u dat u geen dagen mocht missen want anders gaf u hen meer redenen om u te sanctioneren, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.11). Uw voorstelling dat u naar de door u gevreesde werkgever terugkeert om verlof te bekommen houdt geen steek aangezien u zoals hierboven aangetoond niet uit financiële noodzaak handelde. Het mag duidelijk zijn dat u er niet in bent geslaagd om uw inconsistent gedrag, zijnde terug te keren naar uw werk waar u vreesde door vervolgd te worden, te verantwoorden.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u en uw echtgenoot er niet in geslaagd zijn de vrees voor uw werkgever geloofwaardig uiteen te zetten.

Tot slot wijst u op uw vrees om terug te keren naar Venezuela daar u als ex-militair die het land verliet geïsoleerd zal worden. Doordat u Venezuela verliet en in het buitenland bescherming vroeg, zal u bij een terugkeer worden beschouwd als landsverrader en worden gearresteerd, zo zegt u (CGVS3 p.16). Vooreerst moet erop gewezen worden dat u dit asielmotief niet aanbracht tijdens uw interview bij de DVZ. Hoewel u destijds expliciet naar al uw problemen gevraagd werd bracht u slechts de problemen met uw laatste werkgever ter sprake (CGVS Vragenlijst punt 5 en 7). Evenzo liet u ook uw tewerkstelling bij het leger onvermeld tijdens uw interview op de DVZ. Toen wierp u op dat u van 2013 tot 2017 voor de loterij werkte en voordien van 2010 tot 2012 als bewaker in de strafrechtbank (Verklaring DVZ1 vraag 12). Op het CGVS stelt u dat u van 2008 tot 2011 in het leger diende en dat u tewerkgesteld was in de strijd tegen drugs (CGVS3 p.15). Verder moet vastgesteld worden dat ondanks dat u werd gevraagd naar documenten en foto's die bewijzen dat u daadwerkelijk in het Venezolaanse leger diende, u heeft nagelaten zulke documenten in te dienen (CGVS3 p.17). Niet alleen laat u gezien bovenstaande vaststelling na aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk als militair werkte ook laat u na aan te tonen dat u omwille van uw afgesloten tewerkstelling als landverrader zou beschouwd worden bij terugkeer naar Venezuela. Op de vraag hoe u weet dat u ondanks uw tewerkstelling die van zeven jaar geleden afgesloten werd problemen zou kennen verwijst u eerst naar wat u in het nieuws hoorde. Als u verduidelijkt wordt dat er specifiek gevraagd wordt naar het lot dat ex-militairen bij terugkeer naar Venezuela kennen geeft u geen antwoord. U antwoordt immers enkel dat u geen voorbeelden kan noemen van personen met uw profiel van ex-militair, die zulke problemen kenden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS3 p.17-18). De reden hiervoor is dat u niemand kende die terugkeerde (CGVS3 p.17-18). Het enige voorbeeld dat u in die zin kan aanhalen is dat van Oscar Perez en zijn handlangers (CGVS3 p.17). Oscar Perez en zijn groep waren gewapende rebellen tegen de overheid en president Maduro die verschillende gewaagde acties ondernamen en publiekelijk Maduro en zijn regering uitdaagden (zie administratief dossier). In geen geval stemt uw profiel overeen met dat van Oscar Perez of zijn rebellengroep. U laat derhalve na om aan te tonen dat u als oud-militair in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zou komen te staan bij terugkeer naar uw land.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit uw verklaringen en uw ongeloofwaardig geacht asielrelaas blijkt dat u geen dergelijk profiel heeft. U beschikte in Venezuela over een vaderlandskaart (carnet de la patria) (ingediend document nummer 1; CGVS1 p.14,16) en werkte jarenlang voor de overheid bij verschillende instanties (CGVS1 p.2-3,5; CGVS3 p.15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Naast de vaststellingen over uw asielmotieven bleek u in staat om met behulp van uw eigen paspoort en dus onder uw eigen naam legaal het land te verlaten (CGVS3 p.15-16; ingediend document nummer 2). U stak de laatste jaren voor uw vertrek ook meermaals de grens over naar Colombia en terug naar Venezuela (CGVS3 p.3). U deed dit met een speciale pas die op uw naam stond (CGVS3 p.3). Dat u Venezuela verliet via Colombia en u niet zei dat het voor een reis was doet niet af aan de vaststelling dat u niet in de kijker liep van de Venezolaanse overheid door uw grensoverschrijdingen (CGVS3 p.21). Dat uw paspoort wel degelijk werd gecontroleerd op 3 november 2017 door de Venezolaanse autoriteiten aan de grens met Colombia blijkt uit het administratief dossier (zie ingediend document nummer 2). Bovendien hebt u net voor uw vertrek op 9 november 2017 uw geboortetest kunnen bekomen (ingediend document nummer 5). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met een universitair diploma computeringenieur (Verklaring DVZ1 punt 11). Bovendien blijkt dat u twee verschillende jobs hebt gehad als hoofd van de technische ondersteuningsdienst van de loterij te Tachira en dit van 2013 tot 2017 (Verklaring DVZ1 punt 12). Uw vrouw is eveneens universitair geschoold (Verklaring DVZ2 punt 11). Ook zij kende al recente werkervaringen zoals leerkracht gedurende een jaar tot februari 2018, en in de reclameafdeling van de loterij te Tachira van 2008 tot 2014. Zowel u als uw vrouw beschikten in Venezuela over een vaderlandkaart (carnet de la patria) (ingediend document nummer 1; CGVS1 p.14,16). Uw familieleden willen u bovendien helpen door u onderdak te verlenen zoals uit het verleden reeds is gebleken (CGVS1 p.10-12,14; CGVS2 p.4,7). Uw moeder geniet een staatspensioen en uw schoonmoeder werkt als schoonmaakster (CGVS1 p.4; CGVS2 p.3). Uw schoonvader heeft een eigen zaak waar u reeds hebt gewerkt (CGVS1 p.11,14-15; CGVS2 p.3). Bovendien zorgden ze reeds voor uw vrouw en kinderen die na uw vertrek in Venezuela achterbleven bij hen (CGVS1 p.10,14; CGVS2 p.4,7). U was ten slotte in staat – al dan niet met hulp van uw familie – om naar Europa te reizen (Verklaring DVZ1 punt 31 p.10; CGVS1 p.14). Uw vrouw en kinderen konden eveneens naar Europa reizen (Verklaring DVZ2 punt 16,30,31). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw vaderlandskaart (carnet de la patria) bewijst uw identiteit en dat u toegang had tot de voordelen die vanuit de overheid aan houders van zulke kaart werden verstrekt. Uw paspoort, geboortecertificaat en identiteitskaart tonen ook louter uw identiteit aan. De drie rijbewijzen sluiten hierbij aan en tonen aan dat u geschikt was om een voertuig overeenstemmend met deze rijbewijzen te besturen. De vliegtickets en uw boardingpass bewijzen dat u met het vliegtuig naar België reisde. Het gerechtelijke dossier toont op zijn beurt aan dat u een gerechtelijke procedure opstartte tegen uw werkgever om de redenen die blijken uit uw verklaringen. Bovendien bewijst dit dossier dat u op bevel van de rechtbank ook opnieuw moest worden aangenomen. U erkent dat er in de gerechtelijke documenten enkel staat dat u op de hoogte werd gebracht en verplaatst werd van functie en daardoor uit uw activiteiten werd gezet (CGVS3 p.12). In deze documenten staat ook de beslissing van de rechtbank aan uw werkgever vermeld om u terug in dienst te nemen (CGVS3 p.12). U kan aan de hand van de documenten evenwel niet aantonen dat u niet wilde meewerken met uw werkgever, noch de exacte reden waarom u in conflict lag met uw werkgever of de aard van de problemen met uw werkgever (CGVS3 p.12). Laat het duidelijk zijn dat het CGVS niet twijfelt aan uw laatste tewerkstelling en aan uw beroep naar aanleiding van uw ontslag, maar des te meer aan uw vrees ten aanzien van deze werkgever en de overheid. De twee foto's van de waterput zijn op zich eveneens niet van die aard om de eerdere vaststellingen te wijzigen.

De door uw vrouw neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om de eerder gedane vaststellingen ongedaan te maken. Haar identiteitskaart, haar geboortecertificaat en de geboortecertificaten van uw kinderen slagen er alleen in de identiteit vast te stellen. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw vrouw en die van jullie kinderen. Het rijbewijs en de medische kaart die daarbij hoort tonen aan dat uw vrouw geschikt is om een voertuig te besturen overeenstemmend met de informatie op het rijbewijs. De medische kaart van uw vrouw toont aan dat ze in 2010 werd ingeschreven, maar kan niet in verband worden gebracht met de vervolgingsfeiten die u en uw vrouw hebben uiteengezet.

De overlijdensakte van de vader van J. D. bewijst enkel dat desbetreffende persoon is overleden. De vliegtickets naar Europa en de twee treintickets tonen ten slotte slechts aan dat u op die manier naar België bent gereisd. U bent er niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd."

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ..."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, paragraaf 2 van de Conventie van Genève; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en dat er een manifeste appreciatiefout is gebeurd.

Betreffende de vluchtelingenstatus, argumenteren de verzoekers dat er wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen zijn dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers herhalen kort welke feiten aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek en dat zij tegen de wraakacties van de werkgever van eerste verzoeker geen afdoende bescherming kunnen krijgen van de Venezolaanse autoriteiten, aangezien zij eveneens een vrees koesteren voor de Venezolaanse overheid, die controle uitoefent op de loterij van Tachira. Eerste verzoeker vreest ook om bij terugkeer naar Venezuela als landverrader te worden beschouwd omdat hij als ex-militair het land heeft verlaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het buitenland.

Verzoekers voeren aan dat ze tijdens de interviews op het CGVS op afdoende wijze hebben aangetoond dat hun leven in gevaar is in Venezuela. De naaste familieleden van verzoeker hebben na zijn vertrek op hun beurt persoonlijke moeilijkheden gekend, waardoor verzoekers bij terugkeer nog steeds in onveiligheid zullen leven in Venezuela. Verzoekers citeren in verband hiermee pagina 8 uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 11 oktober 2018. Verzoekers beargumenteren dat de omstandigheden waarin ze in Venezuela leefden, en de incidenten waarvan ze het slachtoffer zijn geweest, wel degelijk van die aard waren dat ze genoodzaakt waren het land te verlaten, en citeren hiervoor pagina 13 uit het de notities van het persoonlijk onderhoud op 11 oktober 2018 van verzoeker.

Verzoekers voeren aan dat uit hun verklaringen blijkt dat de ex-werkgever van eerste verzoeker niet aarzelt om een huurmoordenaar in te schakelen om verzoekers te elimineren, en citeert hiervoor uit de persoonlijke onderhouds van verzoeker op 11 oktober 2018 (pagina 17) en 8 januari 2019 (pagina 5). Verzoekers stellen: *"De toelichting die verzoeker had gegeven over de reden waarom zijn werkgever zo ver wilde gaan om verzoeker en zijn gezin te laten elimineren, was wel degelijk aannemelijk. Verzoeker legde uit dat hij niet bereid was om mee te werken aan frauduleuze praktijken binnen het bedrijf van zijn ex-werkgever en dat deze laatste ervoor bevreesd was dat verzoeker de fraude in de openbaarheid zou brengen; vandaar de intimidaties en pogingen om verzoekers uit de weg te ruimen."* en citeren pagina 17 uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 11 oktober 2018 en pagina 9 uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 8 januari 2019, beiden van verzoeker. Verzoekers beargumenteren vervolgens *"De toelichting die verzoeker had gegeven over de reden waarom hij alsnog zo ver wilde gaan om zijn werkgever te verplichten -via gerechtelijke weg- om hem terug in dienst te nemen; was eveneens wel degelijk aannemelijk. In de regio heerst armoede en schaarste. Het hebben van een job en een inkomen biedt een minimale kans dat men op korte termijn kan voorzien in zijn basisbehoeften."* en citeren pagina 8 uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 11 oktober 2018. Het CGVS heeft volgens verzoekers geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoekers.

Verzoekers beargumenteren dat het CGVS ten onrechte van mening is dat hun verklaringen over hun vluchtrelaas ongeloofwaardig zouden zijn: *“Verzoekers hebben wel degelijk hun volle medewerking verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hen ertoe genoodzaakt hadden om Venezuela te ontvluchten. Verzoekers reikten hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS. Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Venezuela en hun beide onderhouden op het CGVS. Uit verzoekers beide gehoren is gebleken dat verzoekers wel degelijk een voldoende duidelijk zicht hebben geboden over hun moeilijke levensomstandigheden in hun woonplaats in San Cristobal; de macht van de werkgever alsook van de autoriteiten en de bedreigingen aan het adres van verzoekers; de grote armoede die in de regio heerst en die verzoeker noopten om bij zijn werkgever te blijven werken, ondanks dat hij daar niet meer welkom was én op gevaar van zijn eigen leven ; en de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden etc. De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast. Als gevolg van de gebeurtenissen in Venezuela kampte verzoekster (zowel in Venezuela, en nu nog steeds) met stress en heeft zij psychische moeilijkheden die deels geheugenproblemen veroorzaken.”* Verzoekers citeren pagina 5 uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 11 oktober 2018 en benadrukken dat verzoekster verklaarde depressief te zijn geweest tijdens haar zwangerschap en nadien zwak te zijn geweest. Nadien gaan verzoekers in op de psychische problemen van verzoekster, die volgens hen een impact hebben gehad op de verklaringen die ze aflegde op het CGVS: *“Deze stress leidde er toe dat verzoekster tijdens haar opeenvolgende onderhouden meermaals ‘afwezig was in gedachten’ en niet steeds ten volle geconcentreerd was als gevolg van de psychische problemen waarmee zij te kampen heeft. De psychische moeilijkheden waarmee verzoekster kampt, vormen een constante doorheen haar leven de voorbije twee jaren; startend vanaf haar zwangerschap; en die vervolgens verergerden in Venezuela als gevolg van de intimidaties. De traumatische ervaringen die verzoekster heeft doorgemaakt, kunnen wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat zij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect. De combinatie van al deze factoren tezamen, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoeksters antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen tegenstrijdig overkomen met deze van verzoeker. In de gegeven omstandigheden zouden de doorleefde verklaringen van verzoekster moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. De psychische moeilijkheden (als gevolg van de stress en de angsten en traumata die verzoekster heeft doorgemaakt) waarmee verzoekster kampt, bieden wel degelijk een verklaring voor de mogelijke incoherenties en/of tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende onderhouden op het CGVS. De traumatische ervaringen die verzoekster heeft doorgemaakt, bieden een redelijke verklaring voor het feit dat verzoekster er soms niet in slaagde om de diverse gebeurtenissen chronologisch, op een tijdslijn, te kaderen.”* Verzoekster stelt op de wachtlijst te staan voor behandeling bij een psycholoog en ten gepasten tijde hiervan de nodige bewijzen voor te leggen.

Vervolgens beargumenteren verzoekers dat het CGVS een éézijdige analyse van hun verklaringen heeft gemaakt: *“De diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die beide verzoekers tijdens hun beide onderhouden wél wisten te geven op specifieke vragen aangaande hun asielrelaas en profiel, en die onderling wél correspondeerden, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen. Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat. Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoekers misschien een incoherent of onvoldoende antwoord hebben gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop beide verzoekers wél een overtuigend antwoord hebben gegeven. De toelichting die verzoekers aan de PO gaven telkens als zij werden gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig. Tijdens hun gehoren op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoekers op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten hadden verteld waaruit bleek dat zij in Venezuela steeds in angst en onveiligheid zullen blijven leven. Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoekers wel degelijk hebben gekend, fout ingeschat.”*

Verzoekers halen daarna aan dat zij ‘onvoorbereid’ naar de interviews op het CGVS waren gegaan en dat zij na het lezen van de bestreden beslissing beseften dat voorafgaand aan het onderhoud de elementen uit hun asielrelaas voor zichzelf best nog eens op een rijtje hadden kunnen zetten.

Verzoekers vervolgen: *“Uit verzoekers gehoren is voldoende gebleken dat zij hun asielrelaas afdoende hebben toegelicht en voldoende elementen hebben aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoekspllicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.”*

Nadien gaan verzoekers in op de vrees van verzoeker als ex-militair: *“Dit probleem wordt ten onrechte geringschat door het CGVS. Volgens verzoeker zullen de autoriteiten hem valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen proberen te schuiven om op die manier met hem af te rekenen omdat hij door de autoriteiten als zgn. landsverrader wordt aanzien voor het feit dat hij in het buitenland een verzoek om bescherming heeft ingediend. Verzoeker vreest dat hij onder een of andere geënceneerde beschuldiging tot een lange gevangenisstraf zal worden veroordeeld. Verzoeker is ervan overtuigd dat de autoriteiten een voorwendsel zullen zoeken om hun acties tegen hem te rechtvaardigen. Verzoeker vreest dat hij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat hij geen schijn van een kans zal kunnen maken om zijn onschuld aan te tonen. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest verzoeker dat hij zal worden gearresteerd en dat hij tijdens zijn opsluiting het slachtoffer van mishandelingen zal worden.”*

Verzoekers voeren nog aan dat het CGVS de zorgvuldigheidspllicht heeft geschonden door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die zij hebben aangehaald. Zowel bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van de beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan. De verklaringen van verzoekers volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te geven. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Op basis van de principes van goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel stellen verzoekers dat het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dient te wijden aan alle gegevens van het dossier, en meer rekening dient te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, argumenteren verzoekers dat zij omwille van hun asielrelaas de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, paragraaf 2, b) dienen toegekend te krijgen. Zij vrezen immers om bij terugkeer naar Venezuela het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing: *“Gelet op de huidige veiligheidssituatie in Venezuela zoals blijkt uit de media, waarbij het land op de rand van een burgeroorlog staat, kan worden aangenomen dat verzoekers opnieuw vervolging of ernstige schade zullen ondergaan. Venezuela verkeert in een diepe politieke en economische crisis, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers. Gezien de lamentele socio-economische omstandigheden in Venezuela, waar er voedseltekorten zijn en een volledig falende gezondheidszorg, dreigen verzoekers bij een terugkeer in een extreem moeilijke en mensonterende situatie terecht te komen, en zodoende een bijzonder risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bij een terugkeer vrezen verzoekers tevens problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven hebben en er verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Bij hun aankomst zullen zij gescreend en ondervraagd worden over hun activiteiten in het buitenland, en de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren.”* Verzoekers citeren uit de COI Focus *“Venezuela: situation sécuritaire”* van 4 april 2019 betreffende de veiligheidssituatie en de socio-economische crisis, alsook de onschendbaarheid in Venezuela.

Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing eerste verzoeker;
2. Bestreden beslissing tweede verzoekster;
3. Mail van maatschappelijk assistent betreffende aanvraag verzoekster om een psycholoog;
4. Bewijs pro deo eerste verzoeker;
5. Bewijs pro deo tweede verzoekster.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 20 oktober 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Certificaat Militair Instituut voor Technologie van de Bolivariaanse Garde op naam van eerste verzoeker (kopie);
2. Kleurenfoto's van eerste verzoeker tijdens zijn dienst als militair;
3. Psychologisch verslag van tweede verzoekster, opgesteld te San Cristobal op 2 augustus 2017 (origineel);
4. Elektro-encefalografisch rapport van tweede verzoekster, opgesteld te San Cristobal op 26 januari 2016 (origineel);
5. Psychologische rapporten van tweede verzoekster, opgesteld in België op 16 oktober 2020 (originelen);
5. Een rapport van "Human Rights Watch" betreffende de situatie in Venezuela in 2018.

2.2.3. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 15 oktober 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020 (internetlink); en de "EASO: Venezuela country focus" van augustus 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

2.4.3. Voor wat betreft de asielmotieven van verzoekers die voortvloeien uit de problemen van eerste verzoeker bij de nationale loterij, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist dat eerste verzoeker bij de loterij van Táchira werkte, dat hij er ontslagen werd, en dat hij door de rechtbank, waar hij zijn ontslag aanvocht, in het gelijk werd gesteld en daarna terug in dienst werd genomen door zijn werkgever. Dit wordt ook gestaafd door de door eerste verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de rechtszaak die hij hierover voerde. Waar verzoekers stellen dat zij uitgelegd hebben dat zij niet wilden meewerken aan de corrupte praktijken binnen het bedrijf van zijn ex-werkgever en dat deze laatste ervoor bevreesd was dat hieraan openbaarheid zou worden gegeven, stelt de Raad vast dat de redenen van zijn ontslag als dusdanig niet betwist worden in de bestreden beslissingen, maar dat anderzijds uit de door hem neergelegde documenten de redenen voor zijn ontslag niet kunnen afgeleid worden. Zo niet kan worden uitgesloten dat er corrupte praktijken plaatsvonden en dat verzoeker mogelijk werd gevraagd om hieraan mee te doen en weigerde omdat dit ertoe zou kunnen leiden dat hij in de gevangenis zou belanden, stelt de Raad evenwel tegelijk vast dat verzoeker zelfs een rechtszaak aanspande om zijn job terug te krijgen, wat moeilijk in overeenstemming te brengen is met eerste verzoekers verklaring dat hij niet wilde meewerken met de corruptie en dat dit de ware reden was voor zijn ontslag. Dat hij dit zou gedaan hebben uit economische noodzaak, zoals verzoekers aanvoeren, is niet aannemelijk

2.4.5. Wat betreft de beweerde vervolgingen die verzoekers zouden hebben ondergaan nadat eerste verzoeker na een gerechtelijke beslissing in zijn voordeel terugkeerde naar zijn werk in de loterij, wordt er in de bestreden beslissingen uiteengezet dat hieraan geen geloof kan worden gehecht om de volgende redenen: (1) eerste verzoeker verklaart dat de twee dreigtelefoontjes ten aanzien van hem en ten aanzien van zijn echtgenote werden gepleegd vóór het incident met de moto, terwijl tweede verzoekster beweert dat zij een dreigtelefoon ontving na het incident met de moto; (2) de redenen waarom eerste verzoeker zijn echtgenote niet op de hoogte stelde van het dreigtelefoontje dat hij kreeg, met name dat hij dacht het een grap was en dat zijn vrouw nog zwak was van de bevalling, niet aannemelijk zijn gezien de ernst van de inhoud van de telefoontjes, waarin het gehele gezin werd bedreigd, en het feit dat zijn vrouw reeds twee maanden bevallen was op het moment van het incident met de moto, en het opvallend is dat verzoeker haar toen nog steeds niet over de bedreiging had verteld; (3) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop tweede verzoekster aan haar echtgenoot vertelde over het dreigtelefoontje dat ze had ontvangen, (4) eerste verzoeker het incident met de moto in eind mei 2017 situeert en zijn vrouw in april 2017; (5) eerste verzoeker verklaarde dat het raam van de auto werd ingeslagen met een wapen terwijl zijn vrouw beweerde dat het met stenen gebeurde; (6) tweede verzoekster beweert dat eerste verzoeker aangifte probeerde te doen van het incident met de moto bij de juridische technische politie, maar eerste verzoeker verklaart met niemand over het incident te hebben gesproken; (7) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vluchtroute die ze namen naar aanleiding van het incident met de moto; (8) eerste verzoeker verklaart dat de motorrijders een gesloten helm droegen terwijl zijn echtgenote eerst over bivakmutsen spreekt en daarna dat ze niet zeker is of de aanvallers helmen droegen maar wel dat hun ogen zichtbaar waren; (9) verzoekers geen eensluidende verklaringen afleggen over het moment dat eerste verzoeker, nadat ze ondergedoken waren bij de ouders van tweede verzoekster, terugkeerde naar hun huis om medicatie op te halen; (10) verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over het feit of het wegvallen van de elektriciteit in hun huis al dan niet het gevolg was van een doorgesneden kabel en of de elektriciteitsmaatschappij hen verwittigde dat de oorzaak aan een systeemfout lag; (11) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment dat ze hun wagen verkochten om hun reis naar België te financieren; (12) het niet logisch is dat eerste verzoeker het risico zou nemen om nog enkele weken te gaan werken bij de loterij na het incident met de moto en dat financiële motieven niet volstaan om te verklaren waarom hij dit risico nam.

De Raad stelt vast dat deze motieven uitgebreid uiteengezet worden in de bestreden beslissingen en steun vinden in notities van de persoonlijke onderhouden van beide verzoekers en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen als dusdanig niet worden weerlegd in het verzoekschrift.

Waar verzoekers proberen de veelheid aan onderlinge consistenties betreffende hun asielrelaas te verklaren door te wijzen op de lange tijdsspanne tussen de gebeurtenissen en de persoonlijke onderhouden op het CGVS, stelt de Raad vast dat de problemen begonnen in april of mei 2017, en dat verzoekers geïnterviewd werden op 11 oktober 2018 en 8 januari 2019, en dat er dus minder dan twee jaar tussen de gebeurtenissen en de persoonlijke onderhouden zijn verstreken, waardoor er niet geconcludeerd kan worden dat het om een onredelijke tijdsspanne gaat die zou kunnen verklaren dat verzoekers op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen afleggen. Dat verzoekers nu verklaren dat ze 'onvoorbereid' naar het CGVS waren gekomen kan geenszins de vastgestelde ongerijmdheden in hun verklaringen vergoelijken. De beweerde feiten zijn immers zeer ingrijpend en vormen volgens hun verklaringen de directe aanleiding voor hun vlucht uit Venezuela. Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoekers deze gebeurtenissen nog vaak met elkaar besproken hebben voor het eerste persoonlijk onderhoud en tussen beide interviews in. Voor zover het verstrijken van de tijd de herinnering aan bepaalde details zou kunnen beïnvloeden, stelt de Raad vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de kern van hun asielrelaas betreffen, met name aan de beweerde gebeurtenissen voor verzoekers zeer ingrijpend waren en tot hun vertrek uit Venezuela leidden, waardoor er kan verwacht worden dat zij deze een indruk op verzoekers hebben achtergelaten en dan ook het ook logisch zou zijn dat verzoekers tussen de gebeurtenissen en hun interviews op het CGVS deze gebeurtenissen nog zouden hebben besproken, los van het al dan niet voorbereiden van het interview.

Verzoekende partijen halen ook de psychische problemen van verzoekster aan, die sinds haar zwangerschap depressief is en hierdoor geheugenproblemen zou kennen, en ook aan verdringing en vervlakking zou leiden door de traumatische ervaringen in Venezuela. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouden betreffende haar psychische problemen enkel verklaarde depressief te zijn geweest tijdens haar zwangerschap (notities persoonlijk onderhoud vrouw 11 oktober 2018, p. 5). Verzoekster legt bij aanvullende nota een attest neer van een psychologe in San Cristobal, waarin gesteld wordt dat verzoekster verklaart moeite te hebben om zich de gebeurtenissen met de moto in de dagen na het incident goed te herinneren, dat ze concentratieproblemen had, en waarin de diagnose posttraumatische stress wordt gesteld. Daargelaten de vaststelling dat uit dit attest niet kan blijken op basis van welke onderzoeksmethode de diagnose werd gesteld, en dat de diagnose post-traumatische stress werd gesteld op basis van één sessie, stelt de Raad vast dat zij voordien evenwel, tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS of in het verzoekschrift, geen gewag maakte van psychologische begeleiding die verzoekster reeds in Venezuela zou hebben gekregen. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid in welke mate dit een invloed heeft op de mogelijkheid voor verzoekster om coherente verklaringen af te leggen. Ook de twee attesten van de psychologische begeleiding in België vermelden de diagnose PTSD, maar gaan niet in op de concrete symptomen die verzoekster vertoont en hoe deze een impact zouden kunnen hebben op haar verklaringen, noch vermelden zij geheugenproblemen, verdringen of vervlakking. Het elektro-encefalografisch rapport van verzoekster dat werd neergelegd bij aanvullende nota toont aan dat verzoekster een medisch onderzoek onderging op 26 januari 2016 in verband met haar hersenen, maar hieruit worden in het rapport geen conclusies getrokken betreffende eventuele psychische- of geheugenproblemen van verzoekster. De Raad kan niet anders dan besluiten dat de voorgelegde medisch-psychologische verslagen dan ook niet geen verklaringen kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de bestreden beslissingen voorbij gaan aan de coherente en eensluidende antwoorden die verzoekers wel wisten te geven, wijst de Raad er op dat het in eerste instantie aan verzoekers is om de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in hun verklaringen te weerleggen en stelt de Raad vast dat zij niet aangeven welke coherente en eensluidende verklaringen van verzoekers tot een andere conclusie hadden kunnen leiden. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat er een onredelijke afweging is gemaakt van het geheel aan verklaringen afgelegd door verzoekers, en blijkt wel integendeel uit het geheel aan incoherenties in de verklaringen van verzoekers over de ondergane intimidaties en bedreigingen dat dezen niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6 § van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers' asielmotieven – *in casu* niet het geval is.

De Raad stelt verder vast dat de geloofwaardigheid van eerste verzoekers verklaringen met betrekking tot de vrees die hij koesterde ten opzichte van zijn werkgever verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij na het incident met de motorrijders, waarvan hij vermoedt dat ze in opdracht van zijn werkgever handelden maar dit ook niet 100 % zeker weet (notities eerste verzoeker I, p. 17), hij nog drie à vier weken bij diezelfde werkgever bleef werken, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat eerste verzoeker, ondanks de intimidaties, nog enige tijd bleef werken bij de loterij omdat er armoede en schaarste heerst in de regio, en een job en inkomen een minimale kans bieden dat men op korte termijn kan voorzien in zijn basisbehoeften. Hiermee herhalen verzoekers echter enkel de uitleg die ze reeds tijdens het persoonlijk onderhoud probeerden te geven voor de beslissing van eerste verzoeker om zich na het incident met de moto terug te begeven naar zijn werk bij de loterij, de plaats waar de ernstige bedreigingen hun oorsprong hadden. De bestreden beslissing stelt hierover *“U verklaart immers dat u na het incident nog een drie à vier weken aan de slag ging bij uw werkgever en dit om uw verlof geregeld te krijgen zodat u uw reis kon voorbereiden (CGVS1 p.10-11). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u na het incident met de motorrijders nog terug naar uw werk bij de loterij ging antwoordt u dat u het verlof en het geld dat daarbij hoorde nodig had (CGVS1 p.11). U wordt erop gewezen dat u toch een vrees voor uw leven koesterde (CGVS1 p.11). U verweert zich door te stellen dat u de nodige middelen zocht om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken (CGVS1 p.11). Dit argument kan niet aanvaard worden. U vertelt immers dat jullie in de maanden tussenin de aanval van de motorrijders en jullie vertrek uit Venezuela bij uw schoonouders woonden die de dagelijkse kosten op zich namen (CGVS1 p.14). U voegt er zelfs aan toe dat u geld verdiende doordat u uw schoonvader hielp in zijn bedrijf (CGVS1 p.11). De kost van jullie reis naar Europa betaalde u door uw wagen te verkopen (CGVS1 p.6). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uit financiële noodzaak uw werk bij de nationale loterij nog enkele weken voortzette. Het CGVS vraagt u tot slot een derde keer of u kan uitleggen dat u enerzijds een vrees heeft voor uw leven na het incident met de motorrijders die omwille van de problemen die u had met uw werkgever u aanvielen, maar u anderzijds na dit incident toch terug gaat werken bij die werkgever (CGVS1 p.11). U stelt nu dat u niet elke dag terug naar het werk ging in die periode en u ook maar enkele uren per dag ging (CGVS1 p.11). U drong vooral aan om uw verlof te krijgen en één van de bestuursleden zei u dat u geen dagen mocht missen want anders gaf u hen meer redenen om u te sanctioneren, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.11). Uw voorstelling dat u naar de door u gevreesde werkgever terugkeert om verlof te bekommen houdt geen steek aangezien u zoals hierboven aangetoond niet uit financiële noodzaak handelde. Het mag duidelijk zijn dat u er niet in bent geslaagd om uw inconsistent gedrag, zijnde terug te keren naar uw werk waar u vreesde door vervolgd te worden, te verantwoorden.”* Verzoekers halen in het verzoekschrift geen concrete elementen aan die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Het feit dat verzoeker zich na het incident met de motorrijders zich nog steeds naar zijn werkgever begaf die hem met de dood zou hebben bedreigd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden vrees voor diezelfde werkgever, te meer daar tweede verzoekster verklaart dat ze na het incident met de moto niet meer naar huis durfden terugkeren uit angst om fysiek aangevallen te worden (notities persoonlijk onderhoud vrouw 11 oktober 2018, p. 4). Dat eerste verzoeker zich wel naar zijn werk durfde te begeven, van waaruit hij gemakkelijk gevolgd en aangevallen kon worden is dan ook niet consistent met zijn voorgehouden vrees voor vervolging door zijn werkgever.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich bovendien niet alleen naar het werk begaf, hij verklaart ook dat hij zijn werkgever onder druk zette om hem verlof te geven: *“[...] ik heb er echt op gestaan dat ik mijn verlof kreeg dat ik mijn reis kon voorbereiden [...]”* (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 10). Gevraagd naar de redenen waarom hij een verlof toegekend kreeg van zijn werkgever, die hem ongunstig gezind was en voordien verzoekers verlof niet goedkeurde, antwoordde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat hij dreigde een openbare aanklacht in te dienen omdat ze zijn recht op vaderschapsverlof niet hadden ingewilligd, dat hij een gesprek kreeg met de president van de loterij, en dat hij zei dat ze hem te ver hadden geduwd en zo ver kreeg dat ze hem een *“kleine toegeving”* deden (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 11). Dat verzoeker op een dergelijke dwingende manier zou handelen, en zijn eisen zou stellen, ten aanzien van een werkgever van wie hij vreest dat deze hem het leven wil benemen, acht de Raad niet aannemelijk. Het is evenmin aannemelijk dat er vanuit de loterij een aanslag op het leven van verzoeker zou worden beraamd, maar dat het bestuur van de loterij zich daarna door verzoeker zou laten onder druk zetten en overtuigen om verlof van meerdere weken toe te kennen, en verzoeker aldus een gunst te verlenen.

Verzoekers wijzen op het feit dat eerste verzoeker heeft uitgelegd dat hij niet bereid was mee te werken aan frauduleuze praktijken binnen het bedrijf van zijn ex-werkgever en dat deze ervoor bevreesd was dat verzoeker de fraude in het openbaar zou brengen en citeren daarbij zijn verklaringen tijdens het

persoonlijk onderhoud. Evenwel blijkt hieruit niet dat eerste verzoeker de intentie had om de corruptie publiekelijk aan de kaak te stellen. Waar verzoekers citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker om aan te tonen dat hij wel degelijk bedreigd had informatie over de corruptie naar buiten te brengen, blijkt dit eerder te slaan op het publiek maken van de illegale manier waarop verzoeker was ontslaan en het bedrijf initieel de uitspraak van de rechtbank niet wou uitvoeren en hem niet opnieuw in dienst wou nemen: *“Ok maar u willen ontslagen of u bulten een bedrijf proberen te werken is 1zaak maar een aanslag plegen op uw leven Is toch nog iets anders? Ja inderdaad. Maar waarom was het dan niet voldoende om u uit het bedrijf te werken, daarmee was het probleem toch opgelost voor uw werkgever? Ze hadden mss schrik dat ik info had over wat ze in hun administratie deden, door de manier waarop ze me ontslagen hadden, en ze dachten mss dat ik info ging geven in het openbaar van wat ze hadden gedaan. Ik had gezegd dat ik het publiek zou maken via de pers, al hun overtredingen. In dit geval wou ik het enkel publiek maken wat er was gebeurd bij mij via de procedure. De wet in Ven laat toe dat je via de pers kan publiceren wanneer dat iemand of een bedrijf het bevel van een RB niet heeft uitgevoerd. Dus je kan het via de pers openbaar maken en ik had gezegd dat ik die openbare aanklacht zou doen tegen hen via de pers.”* In elk geval stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij stappen had ondernomen of overwogen om de illegale praktijken van zijn ex-werkgever als dusdanig naar buiten te brengen. De door verzoekers geciteerde passages kunnen dan ook geen ander licht werpen op de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun problemen met de Nationale Staatsloterij.

Waar verzoekers nog aanhalen dat ze vrezen geen overheidsbescherming te kunnen krijgen tegen wraakacties van de werkgever van eerste verzoeker omdat de loterij van Táchira gecontroleerd wordt door de Venezolaanse overheid, werd hierboven vastgesteld dat verzoekers de door hun aangehaalde problemen met de loterij niet aannemelijk hebben gemaakt. Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen en de documenten die hij heeft neergelegd, blijkt dat hij een gerechtelijke procedure kon instellen tegen zijn ontslag en dat deze ertoe leidde dat hij opnieuw werd aangenomen door zijn werkgever, zodat hieruit in elk geval blijkt dat de procedure die hij instelde niet alleen beschikbaar maar ook doeltreffend was.

Aan de moeilijkheden die de familie van eerste verzoeker nog zou hebben gekend omwille van de problemen van verzoekers, en met name de repressie op het werk van zijn moeder en zijn broer, kan geen geloof worden gehecht aangezien de problemen van verzoekers niet aannemelijk zijn bevonden en de problemen van de moeder en broer uit het ongeloofwaardig asielaanvraag van verzoeker zouden voortvloeien.

2.4.6. Aangaande eerste verzoekers vrees om als ex-militair bij terugkeer naar Venezuela geïnterviewd te worden als landsverrader, en in een geïnterviewde beschuldiging tot een gevangenisstraf te worden veroordeeld, stelt de Raad het volgende vast.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verleden bij de Venezolaanse strijdkrachten in twijfel getrokken omdat hij deze niet vermeldde tijdens zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken en hij geen documenten neerlegde om zijn tewerkstelling bij de strijdkrachten te staven. Bij aanvullende nota legt verzoeker een kopie van een attest neer van het Universitair Militair Instituut voor Technologie van de Bolivariaanse Nationale Garde en twee foto's waarin hij te zien is in militair uniform. Voor zover hieruit en uit zijn verklaringen zou blijken dat verzoeker van 2008 tot 2011 actief was als Universitaire Senior Technicus bij de Nationale Garde Afdeling Drugs dus deel uitmaakte van de Venezolaanse strijdkrachten, stelt de Raad vast dat de vrees die verzoeker in verband hiermee aanhaalt hypothetisch is en niet *in concreto* wordt aangetoond. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gesteld: *“Op de vraag hoe u weet dat u ondanks uw tewerkstelling die van zeven jaar geleden afgesloten werd problemen zou kennen verwijst u eerst naar wat u in het nieuws hoorde. Als u verduidelijkt wordt dat er specifiek gevraagd wordt naar het lot dat ex-militairen bij terugkeer naar Venezuela kennen geeft u geen antwoord. U antwoordt immers enkel dat u geen voorbeelden kan noemen van personen met uw profiel van ex-militair, die zulke problemen kenden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS3 p.17-18). De reden hiervoor is dat u niemand kende die terugkeerde (CGVS3 p.17-18). Het enige voorbeeld dat u in die zin kan aanhalen is dat van Oscar Perez en zijn handlangers (CGVS3 p.17). Oscar Perez en zijn groep waren gewapende rebellen tegen de overheid en president Maduro die verschillende gewaagde acties ondernamen en publiekelijk Maduro en zijn regering uitdaagden (zie administratief dossier). In geen geval stemt uw profiel overeen met dat van Oscar Perez of zijn rebelleengroep.”*

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het rapport van Human Rights Watch, World report 2019 Country Chapter Venezuela, dat verzoekers neerleggen bij aanvullende nota, blijkt inderdaad dat Oscar Perez militaire acties ondernam tegen de Venezolaanse staat. Het profiel van eerste verzoeker, die reeds in 2011 het leger verliet en nadien nooit oppositie-activiteiten op zich nam, kan niet worden gelijkgesteld met dat van Oscar Perez. Na zijn vertrek uit het leger verbleef verzoeker immers nog jarenlang probleemloos in Venezuela en tot op heden ondernam hij geen oppositieactiviteiten. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker nu beschouwd zou worden als landverrader omdat hij als ex-militair het land verliet. Dat onder de militairen die samen met Oscar Perez werden gedood zich een “*een vriend, collega in het leger*” (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 16) en mensen van dezelfde garde en school (notities persoonlijk onderhoud man 8 januari 2019, p. 18) van verzoeker bevonden, betreffen blote beweringen die verzoeker niet staft. Verzoeker toont in elk geval geenszins aan dat hij aan deze personen zou worden gelinkt of dat het Venezolaanse regime hem ervan zou verdenken iets te maken te hebben gehad met Oscar Perez en zijn medestanders, te meer daar verzoeker nooit sympathie vertoonde voor de oppositie. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit zou blijken dat ex-militairen die het land hebben verlaten per definitie als landverraders zouden worden beschouwd en hiervoor vervolgd worden.

Betreffende de vrees van eerste verzoeker in verband met een mogelijke terugkeer naar Venezuela stelt de bestreden beslissing ook nog het volgende: “*U beschikte in Venezuela over een vaderlandskaart (carnet de la patria) (ingediend document nummer 1; CGVS1 p.14,16) en werkte jarenlang voor de overheid bij verschillende instanties (CGVS1 p.2-3,5; CGVS3 p.15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Naast de vaststellingen over uw asielmotieven bleek u in staat om met behulp van uw eigen paspoort en dus onder uw eigen naam legaal het land te verlaten (CGVS3 p.15-16; ingediend document nummer 2). U stak de laatste jaren voor uw vertrek ook meermaals de grens over naar Colombia en terug naar Venezuela (CGVS3 p.3). U deed dit met een speciale pas die op uw naam stond (CGVS3 p.3). Dat u Venezuela verliet via Colombia en u niet zei dat het voor een reis was doet niet af aan de vaststelling dat u niet in de kijker liep van de Venezolaanse overheid door uw grensoverschrijdingen (CGVS3 p.21). Dat uw paspoort wel degelijk werd gecontroleerd op 3 november 2017 door de Venezolaanse autoriteiten aan de grens met Colombia blijkt uit het administratief dossier (zie ingediend document nummer 2). Bovendien hebt u net voor uw vertrek op 9 november 2017 uw geboortecertificaat kunnen bekomen (ingediend document nummer 5). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.*” Verzoekers brengen geen elementen aan die deze terechte vaststellingen kunnen weerleggen en laten deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier ongemoeid. De Raad maakt deze motieven derhalve tot de zijne.

Aangaande de vrees van verzoekers om bij terugkeer naar Venezuela problemen te ondervinden omdat ze in het buitenland verbleven hebben en er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, stelt de Raad vast dat uit de COI Focus “*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019 blijkt dat Venezolaanse onderdanen bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Er kan evenwel niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers een dergelijk profiel hebben. Verzoekers zijn immers geen van beiden ooit actief geweest voor de Venezolaanse oppositie. Eerste verzoeker heeft naar eigen zeggen steeds voor de Venezolaanse regering gewerkt (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 2). Hij trad in 2008 voor drie jaar toe tot de drugsafdeling van de Nationale Garde van de Venezolaanse strijdkrachten. Vervolgens werkte hij vanaf 2011 als bode in een rechtbank en in 2013 werd hij door een politicus een functie bezorgd bij de loterij van Táchira, waar het bestuur politiek aangesteld was (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 5). De broer van eerste verzoeker is nog steeds werkzaam bij de Venezolaanse strijdkrachten (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 8). Tweede verzoekster werkte eveneens gedurende zes jaar bij de loterij van Táchira.

Beiden verzoekers hadden een Carnet de la Patria, waarmee ze toegang hadden tot gesubsidieerde voedsel- en energieprogramma's van de overheid. Verzoekers hebben dus geen oppositieprofiel dat hun in het vizier zou brengen van de Venezolaanse overheid. De enige politieke activiteiten die verzoekers ontwikkelden, betroffen hun deelname aan proregime manifestaties en logistieke opdrachten die vanuit de loterij aan de werknemers werden opgelegd (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 14). Buiten de problemen met de loterij van Táchira, waarvan reeds werd vastgesteld dat ze niet aannemelijk worden beschouwd, hebben verzoekers geen enkel ander probleem aangehaald dat ze met het Venezolaans regime zouden hebben gekend. De Raad concludeert dat gezien het profiel van verzoekers het niet aannemelijk is dat zij op het moment van hun terugkeer problemen zouden kennen met de Venezolaanse autoriteiten omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven.

De overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. De bestreden beslissingen stellen over de documenten op goede gronden: *“De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw vaderlandskaat (carnet de la patria) bewijst uw identiteit en dat u toegang had tot de voordelen die vanuit de overheid aan houders van zulke kaart werden verstrekt. Uw paspoort, geboortecertificaat en identiteitskaart tonen ook louter uw identiteit aan. De drie rijbewijzen sluiten hierbij aan en tonen aan dat u geschikt was om een voertuig overeenstemmend met deze rijbewijzen te besturen. De vliegtickets en uw boardingpass bewijzen dat u met het vliegtuig naar België reisde. Het gerechtelijke dossier toont op zijn beurt aan dat u een gerechtelijke procedure opstartte tegen uw werkgever om de redenen die blijken uit uw verklaringen. Bovendien bewijst dit dossier dat u op bevel van de rechtbank ook opnieuw moest worden aangenomen. U erkent dat er in de gerechtelijke documenten enkel staat dat u op de hoogte werd gebracht en verplaatst werd van functie en daardoor uit uw activiteiten werd gezet (CGVS3 p.12). In deze documenten staat ook de beslissing van de rechtbank aan uw werkgever vermeld om u terug in dienst te nemen (CGVS3 p.12). U kan aan de hand van de documenten evenwel niet aantonen dat u niet wilde meewerken met uw werkgever, noch de exacte reden waarom u in conflict lag met uw werkgever of de aard van de problemen met uw werkgever (CGVS3 p.12). Laat het duidelijk zijn dat het CGVS niet twijfelt aan uw laatste tewerkstelling en aan uw beroep naar aanleiding van uw ontslag, maar des te meer aan uw vrees ten aanzien van deze werkgever en de overheid. De twee foto's van de waterput zijn op zich eveneens niet van die aard om de eerdere vaststellingen te wijzigen. De door uw vrouw neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om de eerder gedane vaststellingen ongedaan te maken. Haar identiteitskaart, haar geboortecertificaat en de geboortecertificaten van uw kinderen slagen er alleen in de identiteit vast te stellen. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw vrouw en die van jullie kinderen. Het rijbewijs en de medische kaart die daarbij hoort tonen aan dat uw vrouw geschikt is om een voertuig te besturen overeenstemmend met de informatie op het rijbewijs. De medische kaart van uw vrouw toont aan dat ze in 2010 werd ingeschreven, maar kan niet in verband worden gebracht met de vervolgingsfeiten die u en uw vrouw hebben uiteengezet. De overlijdensakte van de vader van J. D. bewijst enkel dat desbetreffende persoon is overleden. De vliegtickets naar Europa en de twee treintickets tonen ten slotte slechts aan dat u op die manier naar België bent gereisd. U bent er niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden in het verzoekschrift en maakt deze motieven tot de zijne. De documenten neergelegd door verzoekers bij aanvullende nota werden hierboven reeds besproken.

2.5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat verzoekers geen profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissingen.

2.6.2.4. Uit hun verklaringen blijkt dat de laatste verblijfplaats van verzoekers in Venezuela zich in San Cristobal, de hoofdstad van de deelstaat Táchira bevindt. Uit de landeninformatie blijkt dat in de deelstaten aan de grens met Colombia, Zulia, Táchira en Apure, irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerilla's en paramilitaire groeperingen opereren en dat deze deelstaten geconfronteerd worden met een hogere graad van crimineel geweld dan andere delen van Venezuela. Meer algemeen is de Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. In de deelstaat Táchira, steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, de FARC, Los Urabeños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van colectivos in de deelstaat Táchira. Uit de landeninformatie, blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. Ook de lokale bevolking wordt aan crimineel geweld blootgesteld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatige confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 26, 28-29). Hieruit blijkt dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is.

Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden geïsoleerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit vereist een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira,. Het is aan de verzoekers om het reëel risico op ernstige schade omwille van het crimineel geweld in Táchira aan te tonen en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in Tachira, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoekers in het verleden zouden geïsoleerd zijn door het crimineel geweld of door de paramilitaire groeperingen in Táchira of in het geval van terugkeer naar Tachira hieraan zullen worden blootgesteld. Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat zij een specifieke kwetsbaarheid hebben waardoor zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Táchira. Ook wordt niet aangetoond dat zij tot een specifieke groep behoren die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Táchira. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekers, met name hun opleidingsniveau, hun zelfredzaamheid, hun financiële en familiale situatie, blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat zij in de deelstaat Táchira een verhoogd risico zouden lopen op lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de precare veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela in het algemeen, maar waarin niet wordt ingegaan op de situatie in Táchira en zonder dit te betrekken op de individuele situatie van verzoekers, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoekers.

2.6.2.5. Verzoekers pogen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, waar er voedseltekorten zijn en een volledig falende gezondheidszorg.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM ((HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Zo stelt het Hof: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook dat beide verzoekers hoog opgeleid zijn en een familiaal netwerk hebben, dat zij beiden over een carnet de la patria beschikken en dat zij nog steeds beschikken over de woning van tweede verzoekster in San Cristobal, die haar eigendom is (notities persoonlijk onderhoud man 11 oktober 2018, p. 14-15).

2.6.2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat het geweld Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoekers verbleven voor hun vertrek uit Venezuela in de deelstaat Tachira. Vervolgens gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In haar aanvullende nota wijst verzoekster erop dat er 1850 doden vielen in de grensregio waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.7. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

2.8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET